

Combat, proximitat, missió (9) «El mantell i l'ombra de Jesús» L'Església, llar de la nostra santedat

Quan Crist ens acostava a la seva Església i ens deixava tocar el seu mantell, la força que surt d'ell és la seva mateixa santedat.

Així ens va transformant perquè gaudim de «l'amplada, la longitud, l'alçada i la profunditat» del seu cor.

12/03/2025

Era un dia qualsevol a Cafarnaüm, i una dona va quedar curada miraculosament en tocar la vora del mantell de Jesús (cf. *Mc* 5, 25-34). En sabem molt poc, però encara tenim menys notícies de les multituds que s'acostaven al Senyor amb aquesta mateixa esperança: assolir el seu mantell per quedar curats de les seves malalties (cf. *Mt* 14, 36). I, tanmateix, cadascun i cadascuna eren importants i únics per a Jesús: com a nosaltres, els esperava tot l'amor de Déu^[1].

Nostre Senyor segueix caminant enmig nostre, deixant-se assolir, tocar, interpel·lar. No actua a les nostres vides des d'una cauta «distància de seguretat», sinó amb una confiada immediatesa. Els Fets dels apòstols ens mostren com és possible aquest contacte des que, per la seva resurrecció i la seva ascensió, Jesús ha passat a fer-se present d'una manera menys perceptible a simple

vista, però realment molt més propera. El seu mantell s'ha fet accessible en l'ombra de Pere: «La gent treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun» (Ac 5, 15). És així: el mantell del Senyor subsisteix ara en l'ombra de l'Apòstol, convertida en força de l'Altíssim que cobreix, santifica i sana. El mantell de nostre Senyor i l'ombra de l'Apòstol: aquesta és «la *realitat divina i humana de l'Església*»^[2], el camí pel qual Déu ens segueix atansant i tocant, el lloc de la nostra experiència de l'amor diví, la llar de la nostra santedat.

Tocar el mantell del Senyor

Com als testimonis immediats d'aquells miracles, ens pot sorprendre la senzillesa dels canals pels quals el cor de Crist vol connectar amb el nostre. Potser

hauríem esperat quelcom de més extraordinària, alguna cosa que ens entrés més fortament pels sentits. I, tanmateix, és així: Déu vol comunicar-nos la seva gràcia tan sols tocant el seu mantell i deixant-nos assolir per la seva ombra.

Per poder tocar el Senyor cal estar disposats a transitar per mediacions amb poca brillantor, i fins i tot de vegades amb més ombra que llum; i, tanmateix, com passa amb els vidres dels vitralls d'una catedral, és a través d'aquestes mediacions com ens arriba la llum, adquirint fins i tot per moments tons meravellosos. L'ombra de Pere pot semblar simplement això, l'ombra de Pere; i, tanmateix, allà s'hi troba Ell, viu i actuant.

El mantell de Jesús, l'ombra de Pere, són la mateixa Església, que irradia força i llum. Ella és «com un sagrament, és a dir, signe i

instrument d'íntima unió amb Déu i d'unitat de tot el gènere humà»^[3]. Per això el camí de la nostra santedat passa pel desig de mantenir-nos molt units a Jesucrist en la seva Església, perquè la nostra fortalesa és en Ell, en la seva persona «sagramentada». Deia sant Lleó el Gran que «allò que era visible en el nostre Salvador ha passat als seus misteris»^[4]. De manera semblant, sant Josepmaria veia els sagraments «com senyals de les seves petjades, perquè nosaltres hi trepitgem i puguem arribar al Cel»^[5]. El repte consisteix llavors a descobrir el poder i la fecunditat que s'amaga sota l'aparent senzillesa *d'aquestes* paraules i gestos, *d'aquells* rostres i elements —d'aquesta ombra—, a través dels quals avui el Senyor vol venir a trobar-nos.

Una de les coses que ens mostra la vida del Senyor és que la seva manera d'entrar a la nostra existència és la de l'encontre

personal. Jesús *toca* el leprós, *mira* els qui crida, *imposa* les mans als petits i es *convida* a la casa de Zaqueu. I aquests no són simples episodis del passat, perquè Jesús no ha canviat el seu desig originari: vol continuar trobant-se personalment amb cadascú. I només així, a través d'aquestes belles trobades, ens converteix, ens atrau cap a ell.

Sagraments d'humilitat

«Us anunciem (...) allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans» (1Jn 1, 1). Aquestes paraules autobiogràfiques de l'apòstol sant Joan exposen de manera impressionant allò que habitava el cor dels primers cristians. Els nostres primers germans en la fe no van pretendre transmetre'ns només una reflexió o uns relats commovedors sobre Jesucrist, ni una guia per

començar pel nostre compte una relació amb Déu. Ens van comunicar el mateix que ells van poder veure, sentir i tocar; perquè sabien que aquell, i no un altre, era el camí del Senyor per transformar-nos en un altre Crist.

Es tracta, doncs, de trobar-nos realment amb Jesús, però en «els sagraments d'humilitat», com deia sant Agustí^[6]. Així com el Senyor va concedir la vista al cec de naixement cobrint els seus ulls amb una cosa tan precària com el fang, de la mateixa manera ens deixem guarir en el si de la seva Església. Per això estimem la confessió, l'Eucaristia, el sacerdocí comú i ministerial, i cada do sacramental: perquè estimem la santa i humil humanitat de Crist. Quan rebem aquests dons amb fe i esperança, ens anem identificant cada cop més amb els sentiments i afectes de Jesús (Cf. *Fl* 2, 5). Els gestos, els signes i les paraules que

rebem van fent en nosaltres el prodigi de la santedat.

Tanmateix, com va succeir a Naaman el sirià, que comparava el petit cabal del Jordà amb els grans rius de la seva pàtria (cf. 2R 5, 10-12), també pot sorgir en nosaltres el desig d'unes aigües més cabaloses o especials que les dels sagraments per alimentar la nostra santedat. De vegades ens pot semblar que els sagraments gairebé no ens canvien, que es tracta d'un camí massa lent o rutinari. I potser sorgeix el somni de quelcom més enllà d'ells, d'una experiència espiritual de major impacte. Pot ser llavors l'hora de redescobrir, juntament amb la senzillesa d'aquests canals, també aquesta contínua invitació que va quedar gravada a la memòria del deixeble estimat després de tantes hores al costat del Senyor: la de *romandre-hi*^[7].

Romandre units al seu mantell, mantenir-nos al radi de l'ombra de la seva Església i dels seus sagraments, significa redescobrir el valor de *frequèntar-los*. Aquesta perseverança obrarà en nosaltres, no tant per una acumulació d'efectes que puguem percebre fàcilment, com per una transformació progressiva del nostre cor. Així, ens anirem omplint de confiança que arribarà el vi nou. Que arriba, sempre que ens mantinguem units a l'única vinya i rebem del Mestre les úniques paraules de vida eterna. Romandre en el Senyor a través dels seus sagraments és, doncs, una manera molt bonica d'abandonar-nos a les seves mans. Sabem que restant amb Ell li permetem tirar endavant la seva obra en nosaltres, a la seva manera i al seu ritme. I aleshores, «La nostra vida interior no enclou més espectacle que aquest: és Crist que passa *quasi in occulto*»^[8].

Si en els sagraments podem tornar a tocar el mantell de la seva humanitat, deixar-nos assolir per l'ombra de l'Apòstol també significa estar atents a la veu que l'Església ens adreça. D'ella rebem les paraules que necessitem per créixer en santedat. Acollint-les i deixant-les actuar amb confiança i amor, ens anem convertint en allò que escoltem.

Podem aturar-nos un moment en les paraules que escoltem, per exemple, en el sagrament de la reconciliació. Qui es confessa sovint podria tenir de vegades la impressió d'estar repetint el mateix, i que els consells rebuts tampoc varien gaire. Això podria descoratjar-lo i fer-li perdre l'esperança en la fecunditat d'aquest sagrament. Potser llavors és el moment de redescobrir les paraules que se'ns regalen en cada absolució: que Déu ens concedeix «el perdó i la pau»^[9]. El Senyor, a través de la seva

Església, ens confirma en la nostra condició d'éssers perdonats. I ens convida a viure en pau, perquè el nostre cor ja viu en la pau del seu.

Però també escoltem moltes expressions de gràcia durant la Santa Missa, començant per la Paraula de Déu, que ha de fer el seu camí en nosaltres. «L'escoltem amb les orelles i passa al cor; no roman a les orelles, ha d'anar al cor; i del cor passa a les mans, a les bones obres. Aquest és el recorregut que fa la Paraula de Déu: de les orelles al cor i a les mans»^[10]. Ens fan també un bé especial les paraules que rebem durant la consagració, quan Crist mateix ens diu que es lliura per nosaltres i que vol *habitar corporalment* a les nostres vides. I el que diu, ho fa: es deixa tocar i menjar, a la comunió eucarística.

Una força que transforma

Del mantell del nostre Senyor i de l'ombra de Pere emergeix una força capaç de guarir el cos; però, sobretot, de convertir el cor. Quan Crist ens assoleix en la seva Església i ens deixa tocar el seu mantell, la força que en surt d'ell és la seva mateixa santedat. Així ens va transformant perquè ell visqui en nosaltres, i gaudim de “l'amplada i la llargada, l'alçada i la profunditat” del seu cor (*Ef* 3, 18).

Aquesta dilatació del cor ens porta a fer nostra aquella experiència de sant Pau: fer-se «tot amb tots per salvar-ne alguns, costés el que costés» (*1Cor* 9, 22). Quan l'Església es converteix realment en la nostra llar, ens adonem que desitgem amb fets que tothom pugui experimentar l'amor de Déu en les seves vides. «Déu ens ha cridat (...) per fer que coneguim Jesucrist tantes intel·ligències que no saben res d'Ell, i —en voler-nos en la seva Obra—

també ens ha donat una manera apostòlica de treballar, que ens mou a la comprensió, a la disculpa, a la caritat delicada amb totes les ànimes»^[11].

Un bell senyal que la força transformadora del cor del Senyor troba acollida en nosaltres és que comencen a desaparèixer certes distàncies o barreres interiors envers els altres, que abans ens semblaven molt difícils de superar. Els motius humans a l'origen d'aquestes actituds deixen de ser la darrera paraula i la força de l'amor de Déu s'imposa pacíficament en nosaltres. El Senyor ens amplia el cor de manera que es pugui obrir en caritat fraterna cap a tots els homes i en totes les direccions. Ens sentim en comunió amb tots, de manera que res dels altres no ens resulta aliè.

Jesús va voler formar els seus primers seguidors en aquest esperit.

En triar el grup dels dotze, no va buscar crear un cercle de persones homogènies, sinó més aviat el contrari. És per això que, humanament parlant, no faltessin entre ells motius per a la divisió. Va ser gairebé una provocació convidar a conviure dia rere dia persones de provinences, sensibilitats polítiques i extraccions socials tan diverses. I, tanmateix, justament així neix una vegada i una altra l'Església: quan, per amor al Senyor i a l'Evangelí, els motius de divisió humans deixen de tenir l'última paraula. L'amor de Déu triomfa a la nostra conducta quan deixem que l'Església faci prevaler en nosaltres el desig de la comunió per sobre de la fàcil tendència a la divisió.

La santedat que l'Església suscita a la nostra ànima es manifesta per això també en un fort desig de reconciliació, de perdó i d'unitat profunda entre tots els fills de Déu.

La comunió dels sants deixa llavors de veure's reduïda a un ideal, a una cosa que sabem veritable, però que se'ns presenta com a inabastable. Experimentem allò que escrivia el nostre Pare: «cadascú sentirà, a l'hora de la lluita interior, igual que a l'hora del treball professional, l'alegria i la força de no estar sol»^[12]. Aquesta unió amb tots a l'Església es converteix així en una crida entusiasmant a la qual volem respondre amb actituds noves, nascudes del cor de Crist: «Que us compregueu, que us disculpeu, que us estimeu, que us sapigueu sempre a les mans de Déu, acompanyats de la seva bondat (...). No us sentiu mai sols, sempre acompanyats, i estareu sempre fermes: els peus a terra, i el cor allà dalt, per saber seguir el que és bo»^[13].

Donar esperança

Amb aquesta nova capacitat d'estimar, la força que surt del Senyor i de la seva Església ens mou a mirar la realitat a través d'una nova lent: l'esperança. El Papa Francesc ha volgut precisament que celebrem el proper Jubileu de la Redempció en aquesta clau^[14]. Jesús continua caminant a través de la història i enmig de la humanitat. El mantell és més extens del que els nostres ulls poden veure. Ens embarga la certesa que el Senyor continua actuant, tocant i deixant-se assolir pels homes enmig del tràfec d'un món que en tantes coses sembla desorientat. Sense deixar de veure el drama de la història, amb tot el seu costat de dolor i tragèdia, la santedat que l'Església sembra en nosaltres ens ajuda a no donar espai al desànim o a la nostàlgia davant d'un món aparentment *post cristià*, com si l'ampliació o la reducció de certs camps d'influència fossin tot el que

cal esperar com a triomfs o lamentar com a derrotes.

«Després d'haver conegut Jesús, nosaltres no podem fer res més que escrutar la història amb confiança i esperança (...). Per això, no ens tanquem en nosaltres mateixos, no lamentem amb malenconia un passat que sembla daurat, sinó que mirem sempre endavant, a un futur que no és només obra de les nostres mans, sinó que sobretot és una preocupació constant de la providència de Déu»^[15]. La santedat que neix del si de l'Església ens fa recordar que el Senyor està fent contínuament «que tot sigui nou» (Ap 21, 5). Allà on alguns podrien veure només decadència, divisem, malgrat tot, el germen d'una transformació. Al casament en què s'acaba el vi, descobrim la condició necessària perquè arribi el nou, el que només Crist pot portar.

«El repte més important que té l'Església —i la societat en conjunt— és donar esperança a cada persona, especialment als joves, a les famílies, i als que pateixen més necessitats materials o espirituals»^[16]. I l'esperança que l'Església desitja inspirar en els nostres cors és la certesa que el Senyor no deixa de venir en auxili dels homes; i que allò veritablement definitiu en la història és la realitat de la nostra redempció, que segueix present i creix, no obstant, el jull (Cf. *Mt* 13, 24-52).

* * *

Sant Josepmaria escrivia als fidels de l'Opus Dei que s'havien d'acostumar a mirar «primer i sempre l'Església santa»^[17]. Són paraules que, en realitat, valen per a tots els cristians. A l'Església, la mirada creient veu Crist mateix vivint entre nosaltres. Al mateix que caminava entre les multituds i que ara s'acosta a

nosaltres, ens toca i ens santifica. La mirada de fe veu en l'Església el mantell inconfusible de Crist, que és molt a prop nostre, per donar-nos vida i comunicar-nos el seu amor infinit. Amb aquesta mirada arriba també un sentiment de profunda confiança i afecte, de manera que tot el que és seu, trobarà al nostre interior sempre «una actitud d'abandonament filial esperançat»^[18]. Així rebrem, com ens deia sant Josepmaria, «qualsevol notícia que ens vingui de l'esposa de Jesucrist»^[19]. Perquè no dubtem que només en poden sortir coses bones, i que cadascuna s'orienta sempre a la principal de totes: la nostra santedat.

Nicolás Massmann

.....

^[1] «Jo em pregunto moltes vegades al dia: ¿què serà quan tota la bellesa,

tota la bondat, tota la meravella infinita de Déu es bolqui en aquest pobre vas de fang que sóc jo, que som tots nosaltres?» (Sant Josepmaria, notes preses d'una reunió familiar, 22-10-1960).

^[2] Mons. F. Ocáriz, Missatge, 21-10-2023.

^[3] Concilio Vaticà II, Constitució *Lumen Gentium*, n. 1.

^[4] Sant Lleó el Gran, *Sermó* 74, 2; citat al *Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 1115.

^[5] Cf. Sant Josepmaria, Tertúlia a Buenos Aires, Argentina, 15-06-1974.

^[6] Sant Agustí, *Confessions* 8, 2,4.

^[7] A l'evangelí de sant Joan aquest verb apareix repetidament en els llavis de Jesús; cf. Jn 6,56; 8,31; 15,4-10. En la seva primera carta,

l'apòstol es farà ressò d'aquesta insistència: cf. 1 Jn 2,6.24.27; 3,6.24.

[8] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, n. 152.

[9] Cf. *Ritual de la penitència*.

[10] Papa Francesc, Audiència, 31-01-2018.

[11] Sant Josepmaria, *Carta* 4, n. 1.

[12] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 545.

[13] Sant Josepmaria, *En diàleg con el Señor*, n. 79.

[14] Cf. Papa Francesc, *Spes non confundit*, Butlla de convocatò del Jubileu ordinari de l'any 2025.

[15] Papa Francesc, Audiència, 11-10-2017.

[16] Mons. F. Ocàriz, «El Opus Dei también desea estar “en salida”».

Entrevista del 3-07-2017, recogida en opusdei.org.

[17] San Josemaría, *Carta* 18, n. 27.

[18] Mons. F. Ocáriz, Mensaje, 13-09-2023.

[19]. San Josemaría, *Carta* 8, n. 54.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/combat-
proximitat-missio-9-el-mantell-i-lombra-
de-jesus-lesglesia-llar-de-la-nostra-
santedat/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/combat-proximitat-missio-9-el-mantell-i-lombra-de-jesus-lesglesia-llar-de-la-nostra-santedat/) (05/08/2025)